Один філософ вештався завжди там, де гралися діти. Як побачив хлопця з дзиґою, відразу насторожувався. І щойно дзиґа починала крутитися, філософ біг до неї, щоб упіймати. Він не звертав уваги на те, що діти кричать і гонять його від іграшки, і, вхопивши дзиґу, поки вона ще крутиться, був щасливий, але лише одну мить, потім кидав її на землю й ішов геть. Власне, він вірив, що пізнання кожної дрібниці, як-от, наприклад, дзиґи, що крутиться, вистачає, щоб розуміти взагалі все. З цієї причини він не цікавився великими проблемами, бо вважав це марнотратством. З моментом коли найменша дрібниця буде справді пізнана, то й усе буде пізнане, тому він і цікавився тільки дзиґою, що крутиться. І завжди, бачивши, як готуються запустити дзиґу, він був охоплений надією, що тепер йому пощастить, а як дзиґа вже крутилася й він, задихаючися, біг за нею, надія перетворювалася на певність, та щойно дурний шматок дерева опинявся в його руках, як він уже розчаровувався, і галас дітей, якого він доти не чув, тепер лящав йому у вухах, гнав його геть, і він відходив, хитаючися, як погано запущена дзиґа.